

Народ перемогти неможливо, або Бронюймо джипи, панове!

28

Сергій ДУБРОВІН

Усвідомлюючи труднощі, що виникли в державі на початку воєнного конфлікту на Донбасі, страшно навіть уявити, як нині розгорталася б подія на Сході України, якби не волонтери. Адже наші бійці й донині повністю не укомплектовані не лише бронжилетами та касками. Часом у них немає не тільки засобів для ведення бойових дій, а й життєво необхідних речей: продовольства, питної води, одягу та взуття. І якби не справжні патріоти України, готові, ризикуючи життям, виїжджати в зону АТО, аби якнайшвидше доправити медикаменти й сучасне спорядження для наших бійців, перебіг неоголошеної війни міг би бути геть іншим. Із керівником волонтерської групи «Мега-Поліграф» Олегом СВІРКОМ журналістові «Віща» вдалося зустрітися того дня,, коли колона добровольців повернулася із зони АТО. Олег Станіславович розповів, який нині настрій у мешканців визволених міст і яка головна складова перемоги українського народу у війні з військами РФ.

– Із чого розпочалася ваша волонтерська діяльність?

– Усе розпочалося з Майдану. Ми з братом і його компаньйоном від самого початку революції перебували в центрі подій. Захищали барикади від беркутівців, боролися з «тітушками», щодня привозили харчі мітингувальникам. Коли Майдан переміг, полегшено зітхнули. Гадали, що нарешті весь цей кошмар для країни закінчився. На жаль, помилилися. Спочатку – Крим, потім – подія на Сході України, оголошення часткової мобілізації...

Якось до мене заїхав знайомий військком і розповів, що бійці 12-го батальйону територіальної оборони виїхали в зону АТО «голі й босі». І тепер він шукає можливість допомогти хлопцям нормально озброїтися. Хоча через ЗМІ деякі чинов-

ники впевнено відрепортували про укомплектування цього підрозділу не гірше від будь-якого спецназу, насправді їм видали по автомату та комплекту звичайної літньої форми.

Таким ставленням до захисників нашої Вітчизни ми були просто шоковані й негайно зателефували всім своїм друзям, знайомим, скинулися самі й купили тридцять вісім бронжилетів, терміново передали їх бійцям. Потім організували цілеспрямоване збирання грошей і медикаментів. Згодом про проблеми цього батальйону довідалися багато людей і почали допомагати «усім миром».

Дізнався про нас і головний редактор газети «Народна армія» полковник Роман Драпак. Він приїхав і сказав, що такі самі проблеми ще в одного підрозділу – 11-го баталь-

йону територіальної оборони Київської області «Київська Русь», який тоді лише формувався й проходив підготовку в навчальному центрі «Десна».

Не відкладаючи справ у довгу шухляду, разом із редактором військової газети ми виїхали на полігон, прихопивши із собою продукти, бронжилети й балістичні окуляри. Так розпочалося наше знайомство з цими чудовими хлопцями, справжніми патріотами, професіоналами та їхнім легендарним командиром Олександром Гуменюком. Після цього вирішили взяти під свою опіку й регулярно допомагати особовому складу цього підрозділу. І тепер, коли хлопці захищають східні рубежі нашої держави, ми кілька разів на місяць, погодивши з ними список усього необхідного, веземо гумані-

Керівник волонтерської групи видавництва «Мега-Поліграф» Олег Свірко роздає захисникам Вітчизни край необхідні бронезилети

Відомий кардіохірург, директор Київського міського центру серця, доктор медичних наук Борис Тодуров проїхав разом із волонтерами весь шлях конвою допомоги й сам керував «швидкою»

29

тарну допомогу просто на передову. Допомагаємо ще двом батальйонам – «Київ-1» і «Київщина». До того ж знаходимо можливості й, долаючи неабиякі перепони, доправляємо через кордон далекоміри, тепловізори, іншу оптику та спорядження, які в Україні не виробляють.

– А чим іще, окрім спорядження та медикаментів, ви забезпечуєте наших бійців?

– Ми склали, поставили на колеса й уже передали нашим батальйонам два броньовики. За основу було взято джипи, які наші колеги, теж волонтери, обшили бронєю, дообладнали й зміцнили ходову частину. Тепер це дуже мобільна бойова техніка, що надійно захищає екіпаж від куль і осколків.

Крім того, відвідавши Слов'янськ буквально за два дні після його звільнення та поспілкувавшись із різними людьми, ми зрозуміли, що наші захисники, а особливо мирне населення потребують не лише гуманітарної допомоги, а й правдивої та оперативної інформації про події, що відбуваються. Зрештою, люди мають знати, так би мовити, на якому світі вони перебувають. Тому видавництво «Мега-Поліграф» вирішило власним коштом видавати фронтову газету, публікувати в ній матеріали з методичних посібників про надання першої медичної допомоги в умовах бойових дій, хронологію АТО, звісточку на передову від

рідних і близьких, іншу актуальну інформацію. Так з'явилася газета «Україна єдина». Треба віддати належне керівникові управління інформаційної безпеки Національної гвардії України Юрію Стецю, котрий узяв найактивнішу участь у швидкому «народженні» видання. Тепер цей «бойовий листок» можна сміливо прирівняти до багнета тих, хто борється проти агресора.

– Олеже Станіславовичу, у вашому офісі повно людей різного віку, постійно лунають дзвінки із проханням записати добровольцем у батальйон. Це ще один із напрямків вашої роботи?

– Перебуваючи на постійному зв'язку з учасниками бойових дій, приїжджаючи в зону АТО, ми побачили проблеми, пов'язані нині з призовом до армії, зрозуміли недосконалість системи й долучилися до роботи з мобілізації добровольців.

Річ у тім, що процедура призову військовозобов'язаних нині така. Спочатку парламент ухвалює закон про часткову мобілізацію, після чого Генштаб розробляє відповідні директиви. Набір призовників відбувається лише до зазначених у директивах військових частин й за затребуваними спеціальностями.

Що виходить? Наприклад, якщо якась частина не потрапила до цієї директиви, то її в разі потреби неможливо навіть доукомплектувати.

Уявіть собі: підрозділ зазнає втрат, його необхідно поповнювати, а цього не роблять. Та це лише одна частина проблеми. Інша полягає ось у чому. Доброволець приходить до військкомату й заявляє, що хоче йти воювати. У нього запитують, яку він має військову спеціальність. Той, приміром, відповідає: стрілок. А йому кажуть: потрібні, мовляв, механік, артилерист, мінометник. І його не беруть.

До того ж постановою Кабінету Міністрів визначено обмеження призову за сімейними обставинами. Отже, не реалізовується бажання служити в армії. Водночас фахівців, зазначених у директиві, країні бракує. Однак наказ є наказ, і військкомати «вигрібають» усіх, зокрема й тих, хто служити не бажає чи не має професійних навичок.

Тому ми, поговоривши з керівництвом 11-го батальйону та військкоматами, вирішили допомагати в доукомплектуванні частин. Тобто до нас звертаються добровольці, які відповідають усім вимогам закону, але не мають потрібного фаху. Під час співбесіди ми дивимося, наскільки людина адекватна, чи відповідає певним критеріям. І коли бачимо, що підходить, відправляємо в 11-й батальйон. Ось у такий спосіб ми поповнюємо підрозділи, які не потрапили до директиви стосовно додаткової мобілізації.

Тепер бійці не тільки взуті й одягнені, а й «озброєні» інформацією на всі смаки

Війна війною, а смачний обід за розкладом. Гарячі млинці, наче вдома

— Які настрої нині в мешканців визволених міст? Як вони зустрічають армію, волонтерів?

— Знаєте, настрої різні. Багато хто просто прагне нарешті мирного життя. Був свідком того, як бійці 11-го батальйону частину привезеного їм продовольства розвантажили собі, а дві третини роздали людям. Це набагато важливіше за будь-яку просвітницьку чи пропагандистську роботу. Бо люди порівнюють, що було при сепаратистах, які грабували та вбивали, й що — при українській армії, котра ділиться останнім.

Я був у Слов'янську на третій день після його визволення. Місто здавалося мертвим: народ переляканий, немов у прострації. За два тижні все змінилось. Городяни вже спокійно гуляють центром міста з дітьми. Нині 90 відсотків із них, як на мене, підтримують єдність України. Але залишилися й ті, хто вовком дивиться на визволителів.

— Як почуваються бійці, що кажуть?

— Вони дуже добре розуміють ситуацію й воюють, незважаючи ні

на що. Нинішня армія формується не з 17–19-річних призовників, а переважно з «бувалих» чоловіків від 30 років і більше, які мають життєвий досвід. Вони розуміють, навіщо йдуть на війну й чого прагнуть. Отримавши там бойове хрещення, вони стануть дуже серйозною силою, яка надалі впливатиме на політику держави. І з ними просто необхідно буде рахуватися. Коли вони повернуться, то вимагатимуть не пільг для себе, а виконання обіцянок, що їх роздавали на Майдані ті, хто тепер при владі. А зараз, зціпивши зуби, вони воюють «через не можу». Тим паче що надихаються подвигами справжніх героїв — таких, яким був командир 11-го батальйону Олександр Гуменюк. Він із групою бійців під час рекогносцировки потрапив у засідку. Уже третю, яку організували терористи. Групі відрізали всі шляхи до відступу, з боків стали снайпери й почали звужувати кільце, прагнучи взяти офіцера в полон. «Батя» (саме так його називали бійці) дав команду на прорив і перший почав стріляти

у противника. Олександр Гуменюк загинув гідно, зі зброєю в руках. Коли на допомогу приспіли бійці, комбат уже був мертвий. Його погляд, звернений у небо, навечно застиг. Навколо підбитого автомобіля лежали понад п'ятдесят солдатів російської армії, знищених героями. Після загибелі командира солдати батальйону попросили надати йому звання Героя України. У нього залишилися дружина й десятирічні трійнята-сини.

— Як ви вважаєте, чим усе закінчиться?

— Усі, хто воює, розуміють, що кінець війни залежить і від позиції Росії, і від наших можливостей. Хлопці кажуть: якщо ми надійно закриємо кордон, то за два тижні цю війну можна закінчити. А доки звідти йтимуть колони найманців, танків та іншої техніки, це може дуже довго тривати. Усі, однак, цілком упевнені, що зрештою ми переможемо. Бо можна перемогти державу, але не можна перемогти народ. А він у нас згуртувався нині, як ніколи.

Бійці отримують тепловізори, сучасні біноклі. Ворога буде видно здалеку і вдень, і вночі

Волонтерська група виїздить у розташування батальйонів у міру виконання замовлень (заступник директора видавництва «Мега-Поліграф» Денис Резніков — у центрі)

Знімок на згадку. Волонтерська група видавництва «Мега-Поліграф» під час відвідування наших бійців у зоні АТО

Від редакції

Усім, хто може, надати посильну допомогу в збиранні коштів і закупівлі необхідного екіпірування для бійців у зоні АТО

Реквізити для надання фінансової допомоги армії України:
 Картка «Приватбанку» на ім'я Книшевича Андрія Олександровича
 гривні 5168 7572 2870 0623
 долари США 4149 4978 1135 1883
 євро 5168 7572 6732 0754
 рублі 4149 4978 1135 1875

Для переказу грошей з інших українських банків:
 Найменування банку: «Приватбанк»
 Номер рахунку: 29244825509100
 МФО: 305299
 ЄДРПОУ: 14360570

Призначення платежу: поповнення картки № (далі потрібно вказати номер картки, яку ви хочете поповнити).
 Одержувач: Книшевич Андрій Олександрович, ІПН: 2949718534.
 Для переказу грошей через Western Union або Moneygram: Knyshevych Andrii, тел. 097 489 77 40.

Фотографії надані головою ради директорів видавничого холдингу «Мега-Прес» Олером СВИРКОМ.

31

«Коло короля Данила»

Лариса МАРЧУК
(Львів)

«Коло короля Данила» – це пункт збирання допомоги українським військовим на фронт біля пам'ятника Данилу Галицькому у Львові.

«Коло короля Данила» сьогодні звучить, як клич. Воно щораз ширшає. Бо кожний день є спеціалізованим – «шкарпетковим», «постільної білизни», «вітамінів», «медикаментів», «солодощів», «дитячих листів і подарунків», «памперсів», «батареєнок», «мийних засобів», «засобів гігієни», «кросівок», «бронезжилетів», «амуніції» тощо. Дівчата й хлопці у футболках із написом «Я допомагаю фронту. А ти?» приймають одяг, їжу, ліки, гроші від людей. Цей рух так поширився се-

ред львів'ян, що діти між собою запитують одне одного, чи був ти коло короля Данила, чи писав листа на фронт, чи малював і що саме передав воїнам.

Хто бодай раз побував коло короля Данила під час збирання речей і продуктів, перейнявся особливим духом внутрішньої непоказної радості й відповідальності, навіть особистої значущості в цій боротьбі за Україну. Був «день кросівок». Люди несли нові й навіть старі кросівки. Назбиралося кілька ящиків за кілька хвилин. Тут до Люби

Возняк підійшов львівський бомж і просив кросівки для себе. Волонтерка підвела до ящика: «Прошу, вибирай!» Чоловік узяв одну пару новеньких і пішов геть. Та через деякий час приніс і сказав, що повертає, бо це не його розмір. До скарбнички підійшла циганка й кинула 5 гривень. Таке воно, зачароване коло короля Данила...

Любов Возняк і Уляна Дідич – ці імена на слуху у сотні волонтерів, які нині становлять рух «Допоможи фронту». Люба та Уляна перші роз-

ДОПОМОЖИ
ФРОНТУ!

